

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIVNA AV

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

ANDRA BANDET

ÖSTERGÖTLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AV

ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1911
[111410]

142. Stora Åby kyrka, Lysings hd.

Pl. XLV. Fig. 4 (B. 914).

Litteratur: B. 914; L. 1196; W. 207; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 624.

B. 914 anger platsen för denna runsten vara vapenhusväggen och B. 915 för den följande nordöstra kyrkogaveln; Broocman anmärker om dem: »Woro ock två Runstenar uti förra Kyrkans murar insatta, hvilka under nya kyrkobyggnaden blifvit sönderslagne och förstörde.»

Enligt måtten i B. 914 har runstenen varit 1,60 m lång, 96 cm bred längs nedersta slinglinien.

Enligt B. 914 har inskriften varit följande:

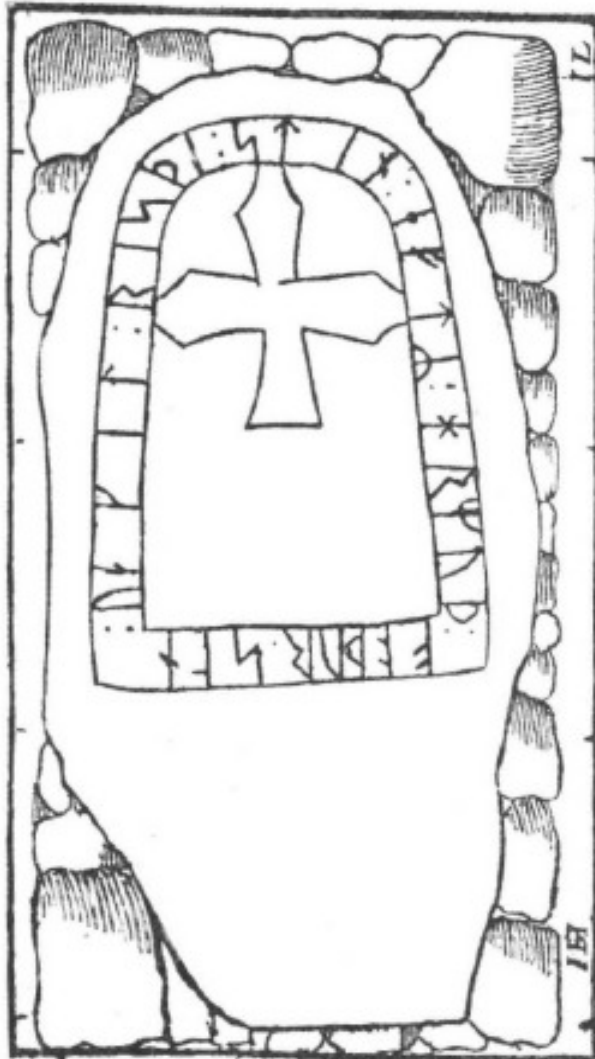
: uekil : rispi : stin : efta : hrmup : fopur : sin

Namnet **uekil** motsvarar fsv. **Væ-kil* med samma första led som i isl. *Vé-leifr*, *-mundr*, *-seti* och som sista led kortformen av *-katill*; **hrmup** är fsv. *Hærmodh*.

Uti **fopur** har **f** bistavarne lika långa och **o** har formen **þ**. I båda dessa avseenden överensstämmer denna inskrift med Ög. 131 Heda, varmed den ock annars företer ett visst släkttycke, och den härrör förmodligen från samma ristare. Uti Ög. 131 Heda brukas **o** som a-runa uti **konb kanp**, troligen ock i **onut Anund**, och **u** står för *ō* i **þurkir**, liksom uti **hrmup** i denna inskrift. Det överraskar då att finna **fopur**, som måste beteckna *fōður* med u-omljud av *a*, med vilket det nasalerade a-ljudet alltså befunnits hava någon likhet.

Fonetisk transkription: *Vækil rēsþi stēn æfta Hærmōð fōður sin.*

Översättning: Väkell reste stenen efter Härmod, sin fader.

4. Ög. 142. Stora Åby (B. 914).